

MATT LE PEÑA

SUPERMAN™
NIČITEL ÚSVITU

Superman

Ničitel úsvitu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Matt Le Peña

Superman: Ničitel úsvitu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SUPERMAN

NIČITEL ÚSVITU

MATT DE LA PEÑA

COO
BOO

Supermana vytvořili Jerry Siegel a Joe Shuster.
Vydáno se zvláštním souhlasem rodiny Jerryho Siegela.

Přeložila Blanka Schůtová
This translation published by arrangement with Random House Children's books,
a division of Penguin Random House LLC

Copyright © 2019 DC Comics
SUPERMAN and all related characters and elements
© & ™ DC Comics. WB Shield: ™ & © WBEI. (S19)
SO169179

Jacket art used under license from Shutterstock.com
Logo by Stuart Wade

Translation © Blanka Schůtová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-7544-845-3
ISBN e-knihy 978-80-7544-879-8 (1. zveřejnění, 2019)

VŠEM, KDO NEZAPADAJÍ, A VŠEM UČITELŮM,
KTEŘÍ NÁS VIDÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Bouřka přišla téměř bez varování. Světlo blesku se odrazilo Clarkovi v brýlích. Spolu se třemi kluky, s nimiž dřív hrál americký fotbal, stál natěsnaný pod markýzou bistra Java Depot, odkud společně sledovali, jak přivaly deště buší do ulic v centru Smallvillu. Bičující déšť je držel namačkané tělo na tělo, a když Clark na chvíli vytěsnil z paměti určité věci, připadalo mu to skoro jako za starých časů, kdy se svými spoluhráči býval jedna ruka.

Pochyboval, že si ještě někdy budou tak blízcí.

Ne po tom, co z týmu odešel.

Clarka vždy bouřka fascinovala, protože vedle ní mu i jeho záhadná síla připadala bezvýznamná. Pro ostatní představovala bouřka jen něco nepříjemného. Nějaký postarší byznysmen přiběhl s kufříkem nad hlavou ke stříbrnému SUV, pípnutím

otevřel dveře auta a rychle nastoupil. Promočená kočka s tříbarevnou srstí vklouzla pod kontejner, aby se ukryla před li-jákem.

„Nebudeme tu přece stát až do večera,“ snažil se Paul překřičet burácení deště. „Pojďte, přeběhneme do knihovny.“

Kyle zkrřížil ruce a zhoupl se na patách. „Kámo, vždyť leje jak z konve. Já teda nikam nejdu.“

„Tak to asi můžeme vyřídit tady,“ prohlásil Tommy, vrhl pohledem po zavřených dveřích bistra a pak se obrátil na Clarka. „Neva, kámo?“

Clark pokrčil rameny. Pořád ještě netušil, o co vlastně jde.

Ani proč to nikdo nesmí slyšet.

Dost ho překvapilo, když za ním ve škole přišel nemotorný ofenzivní lajnmen Tommy Jones a zeptal se ho, jestli by nechtěl „něco podniknout“. Stejně tak ho zarazilo, že se společně s Tommym u bistra objevili i vynikající runningback Paul Molina a fullback Kyle Turner. Už skoro dva roky totiž nechtěli mít s Clarkem nic společného – od té doby co z týmu prvků uprostřed sezóny zničehonic odešel.

A teď tady stáli na Hlavní ulici zase všichni spolu.

Jako kdyby se nic nestalo.

Clarkovi však něco říkalo, že to nebude jen tak.

Tommy si nadzvedl kšilt a odkašlal si. „Asi víš, jak jsme si v poslední sezoně vedli,“ pustil se Tommy do vysvětlování. „Moc se nám nedařilo.“

„I tak se to dá říct,“ okomentoval to Kyle a Paul znechuceně zavrtěl hlavou.

To mohl Clark tušit. Chtěli se sejít kvůli fotbalu. V případě Tommyho, Kyla a Paula šlo *vždycky* o fotbal.

„Tak jsme nad tím tak uvažovali,“ pokračoval Tommy a zároveň připlácl Clarkovi svou rozložitou masitou ruku na rameno. „Příští rok budeme všichni v posledním ročníku. A chceme se na závěr pořádně předvést.“

Nad hlavou jim dunivě zahřmělo a všichni tři fotbalisti sebou trhli. Clark tuhle reakci nikdy nechápal. Jak mohl i ty nejodvážnější lidi, jaké znal, vyděsit pouhý hrom? Další příklad toho, jak moc se lišil od svých vrstevníků. Kluci se pokusili svůj úlek zakrýt tím, že si zkontrolovali telefony a zkoumali kelímky s pitím.

Vtom si Clark všiml něčeho zvláštního.

Asi třicet metrů napravo od něj stál uprostřed silnice na kost vyhublý muž tak kolem dvacítky s rukama zdviženýma nad hlavou a zíral do deště řinoucího se z oblohy. Vlasy měl vyholené téměř až na lebku a byl oblečený celý v hnědém. Hnědá košile s dlouhými rukávy. Hnědé kalhoty. Hnědé kanady. Něco na něm Clarka znepokojovalo.

„Podívejte se na toho exota,“ upozornil je Paul, který si ho taky všiml.

„Na koho?“ zeptal se Tommy.

„Tamhle toho,“ ukázal Paul, ale kolem se zrovna hlučně šinul velký kamion, který jim zablokoval výhled. Když přešel, muž už tam nebyl.

Paul se zamračil, poškrábal se na temeni vyholené hlavy a rozhlédl se po prázdné ulici. „Ještě před chvílí tam stál. No fakt.“

I Clark po něm pátral pohledem. V ulicích Smallvillu se neznámi lidé odění celí v hnědém běžně neobjevovali, ani z nich tak náhle nemizeli. Kdo to jenom mohl být? Clark pohlédl skrz okno do bistra, kde u kulatých stolků seděl tak tucet povědomých lidí, kteří popíjeli kávu a povídali si. Dělali domácí úkoly. Ukrývali se před bouřkou.

Zajímalo ho, jestli někdo z nich toho muže zahlédl.

Stejně rychle jako bouřka přišla, najednou zeslábla v tiché mrholení. Z promáčené Hlavní ulice se začala odpařovat voda. Ze stromů padaly těžké kapky. Tekly ve stružkách po stěračích zaparkovaných aut a kličkovaly po dopravních značkách. Silnice se proměnila v moře kaluží.

„Tak pojďte,“ zavelel Tommy. Vydali se k náměstí a Clark se přitom stále rozhlížel po muži v hnědém.

Museli se vyhnout řadě oranžových kuželů ohraničujících zase nějaké nové staveniště. Prudký nárůst místní ekonomiky v posledních letech výrazně proměnil tvář centra Smallvillu. Po zatlučených výlohách obchodů a polorozpadlých budovách z doby Clarkova dětství nebylo ani památky. Na jejich místě nyní stály módní restaurace, realitní kanceláře, luxusní bytová zástavba a dvě bankovní pobočky zářící novotou. V jednom kuse se teď realizovaly všemožné stavební projekty, jako třeba výstavba budoucího hlavního sídla vlivné Mankinsovy korporace. Dnes odpoledne se však na stavbách nepracovalo. Bouře proměnila Hlavní ulici v město duchů.

„Hele, Clarku,“ snažil se pokračovat v načatém hovoru Tommy, „všichni víme, že s tebou v backfieldu by nám to šlo

o dost líp. Je prostě fakt, že když jsi s náma v prváku hrál, nikdy jsme neprohráli zápas.“

„Jo, než se na nás vykašlal,“ dodal posměšně Paul.

Tommy vrhl po Paulovi našťvaný pohled. „No tak, kámo, o čem jsme předtím mluvili? Tady jde o budoucnost. O druhou šanci.“

Clark se stáhl do sebe.

Ani po dvou letech se pořád ještě nesmířil s tím, že nechal tým ve štychu. A pak jim ještě lhal. Neskončil s fotbalem, aby se mohl soustředit na školu, jak to tenkrát všem napovídal. Skončil, protože v podstatě v každém zápase mohl skórovat i ze scrimmage lajny. A nutkání mít převahu – přestože nebylo správné – rostlo s každým vyhraným zápasem. Až jednou při tréninku tacklingu srazil Milese Loftena a ten skončil se zlomenými žebry v nemocnici. A to jel Clark jenom tak na padesát procent. Po tréninku vylezl na tribunu, kde seděl dlouho do noci, a přemýšlel o tom, co už dál nemohl přehlížet – jak strašně moc se od ostatních odlišuje. A jak špatně by to mohlo dopadnout, kdyby to někdo zjistil.

Než se ten večer vydal domů, rozhodl se, že ramenní vycpávky pověsí na hřebík.

Od té doby už žádný sport nedělal.

Tommy se zastavil a ostatní ho následovali. „Řeknu to na rovinu,“ pohlédl na Kyla s Paulem a potom se opět obrátil na Clarka. „My tě prostě potřebujeme.“

Kyle přikývl. „Když se vrátíš hned, před letním tréninkem už budeš ve formě. Vždyť trenér by z tebe možná udělal i kapitána, sakra.“

„Co ty na to, Clarku?“ Tommy ho z legrace štouchl do paže. „Můžeme s tebou počítat?“

Clark by klukům tak rád vyhověl. Tak rád by si zase nasadil ramenní vycpávky a začal by trénovat. Znovu by zažil ten pocit být součástí něčeho většího, než je on sám. Ale nešlo to. Jedna věc byla způsobovat zranění spoluhráčům a dát sedm touchdownů za zápas v prvním ročníku. Ale představte si, jak by to vypadalo ve školním *reprezentačním* týmu. Všichni by to viděli. To zkrátka nemohl riskovat. Rodiče ho varovali, jak nebezpečné by mohlo být, kdyby svět zjistil, kam až sahají jeho záhadné schopnosti. A způsobit své rodině problémy v žádném případě nechtěl. Spolužáci si ho ve škole i tak dobírali kvůli tomu, že je až moc chytrý. Až moc dokonalý. Právě kvůli tomu začal nosit brýle, přestože je vůbec nepotřeboval. A taky si občas nechal dát na vysvědčení nějakou tu dvojku.

Clark si posunul brýle na nose a stočil pohled na chodník. „Já bych moc rád,“ odpověděl Tommymu dutým hlasem, „ale nejde to. Mrzí mě to.“

„Vidíš?“ vybuchl Paul. „Říkal jsem ti, že jsme mu ukradený.“

„Neuvěřitelný,“ přitakal Kyle a kroutil hlavou.

Tommy se od Clarka odvrátil. „Klídek, pánové. Nemůžeme ho nutit, když sám nemá pocit, že by měl týmu pomoci...“

Zpoza rohu se přímo mezi ně vyřítíl ten muž v hnědém. Ramenem prudce vrazil do Tommyho a ten kvůli tomu vylil svou ledovou kávu na zem.

Clark i jeho bývalí spoluhráči na několik vteřin oněměli, potom Kyle odkopl plastový kelímek přes chodník a rozkřikl se na muže: „Ty debile! Koukej se, kudy jdeš, sakra!“

Muž se otočil a něco na Kyla zařval španělsky. Pak plivl na chodník a vytáhl malý nožík, jako by je vyzýval, ať si zkusí ještě něco namítat.

„Hej, on má nůž!“ vyhrkl Paul.

Clark se postavil před své kamarády a zpozoroval, jak muž nervózně tře oči podlitýma krví. Navíc si něco mumlal.

„Co říká?“ zeptal se Kyle Paula, protože Paul byl Mexičan a uměl španělsky.

Paul zavrtěl hlavou. „Nevím. Něco o tom, že se musí vrátit do Metropolis.“

Clark uvažoval, jestli by ten chlap mohl být pod vlivem drog. Co jiného by vysvětlilo ty jeho krví podlité oči a to, jak předtím stál na dešti? Teď už nezíral pouze na Clarka. Díval se *skrz* něj. „Necháme ho být,“ navrhl Clark a soustředil se na nůž v mužově levé ruce. „Chová se nějak divně.“

„Na to kašlu,“ zavrčel Kyle a prodral se kolem Clarka. Ukázal na muže a zakřičel: „Nedovolím, aby někdo takhle vrazil do mého spoluhráče a ani se neomluvil. Myslíš si, že se leknu takový malinkatý kudličky?“

Muž se vrhl vpřed, prudce se ohnal nožem, který přejel Kylovi po předloktí, a pak se rychle stáhl.

Kyle sledoval, jak mu po paži stéká pramínek krve. Pohlédl na muže.

Pak se strhla mela.

Clark udělal rychlý výkop a vyrazil muži zbraň z ruky. Nůž odlétl až pod jedno ze zaparkovaných aut. Tommy s Paulem odhodili batohy na zem a vyrazili do útoku. Srazili muže na mokrý tvrdý chodník, jenže jemu se podařilo vymanit se z jejich sevření, vyskočil na nohy a utekl.

Kyle se chtěl do rvačky zapojit, ale Clark ho zadržel. „Počkej!“

„Ani náhodou! Vždyť mě říznul, sakra!“ Napodruhé to vzal Kyle větším obloukem a rozběhl se za Tommym a Paulem. Společně muže pronásledovali, až ho zahnali k řadě zaparkovaných aut.

Clark věděl, že to bude naprosto nevyrovnaný souboj. Muž s divokýma očima nejevil žádné známky strachu, ale rozhodně se nemohl měřit se třemi namakanými fotbalisty.

Instinkt Clarkovi velel zasáhnout a celé to skončit, než se někomu stane něco vážného. Jenže naposledy, když své schopnosti použil na veřejnosti, dopadlo to dost špatně. Stalo se to v zimě. Šel zrovna do knihovny a vtom spatřil velký kamion, jak se nekontrolovaně řítí po namrzlé silnici číslo 22. Bez přemýšlení k němu přiběhl a svou silou obrovský kamion zachytil dříve, než mohl srovnat se zemí stánek pana Alvareze s ovocem a zeleninou u krajnice. Jenomže trochu podcenil hybnou sílu velkého vozidla, těžký návěs se převrátil a desítky barelů s naftou se vylily na dvouproudou hlavní silnici. Nafta se roztekla všude.

Nikdy nezapomene, jak pomáhal řidiči z vraku. Mužův obličej měl barvu křídý a jeho noha byla nepřírozeně zkroucená.

Zranil by se vůbec, kdyby do toho Clark nestrkal nos? Ta otázka Clarka pronásledovala a zapřisáhl se, že si příště pořádně rozmyslí, než se zase do něčeho vloží.

Ale mohl alespoň něco říct.

„Nechte ho jít, kluci!“ zakřičel na své bývalé spoluhráče. „Nestojí to za to!“

Muž v hnědém zacouval zády ke staré dodávce, protáhl se mezi zaparkovanými auty a utíkal pryč.

Tommy se obrátil na Kyla, vzal ho za zkrvavenou ruku a zkoumal ránu. Paul se vydal středem ulice zpátky pro svůj batoh.

Clark opatrně sledoval muže ještě celý další blok. Chtěl mít jistotu, že už se nevrátí a že se nikomu nic nestane. Zastavil se na místě, když muž začal holými pěstmi mlátit do dveří oprýskaného bílého pick-upu, jehož řidič se choulil za volantem. Clark tam stál a zmateně ho pozoroval. Proč se ten muž choval tak divně? A proč mlátil zrovna do toho konkrétního auta? Jenom tak tam stálo u kraje silnice. Muž na něj útočil překvapivě divoce, až mu z toho krvácely ruce.

Najednou se otočil a zamířil směrem ke Clarkovi a fotbalistům. Clark mu chtěl odříznout cestu, avšak muž se vrhl ke stříbrnému SUV, kde ten šedovlasý byznysmen čekal, až přejde bouřka. Muž v hnědém trhnutím otevřel dveře na straně řidiče, vyhodil obchodníka na ulici, vlezl do auta a nastartoval.

Clark v panice vytřeštil oči, když auto vyrazilo z parkovacího místa, zrychlilo a řítilo se přímo na Paula, který ještě stále klečel uprostřed ulice a zapínal si batoh.

„Pozor!“ křikl na něj Clark.

Zvuk řvoucího motoru Paula ochromil.

Jen tam tak klečel. Představoval snadný cíl.

Clark ucítil povědomý stav beztlíže, který se dostavoval při dosažení nadsvětelné rychlosti.

Kůže ho brněla.

Hrdlo se mu svíralo. Tiše vystřelil ulicí, očima sledoval auto řítící se na Paula.

Instinktivně si spočítal úhel, rychlost auta a možnou destrukci. Zasáhl v poslední možné vteřině. Když letěl vzduchem, letmo pohlédl do šílených očí řidiče svírajícího volant a viděl, jak je ten muž zmatený a vyjevený. V tom okamžiku Clark pochopil, že za tím bude něco mnohem záhadnějšího, než mohl tušit on sám či kdokoli jiný.

Pak přišel drtivý náraz.

KAPITOLA DRUHÁ

Zatímco paní Sovaková u tabule monotónním hlasem vykládala o historii dělnictva v Americe, Clark sledoval, jak se Paul marně snaží psát si nějaké poznámky levou rukou. Měl chudák celou pravou paži znehybněnou. Upevnili mu ji do ortézy, aby se mu mohlo zahojit vykloubené rameno a natržený vaz.

Clark si už alespoň posté přehrál v duchu tu scénu. Jak se v plné rychlosti srazil s Paulem. Jak sjeli smykem po mokřém chodníku a zastavili se o kolo zaparkované dodávky. Uplynulý týden se snažil přijít na to, zda mohl spoluhráče zachránit, aniž by se při tom jeho bývalý spoluhráč zranil. Ale pokaždé, když nad tím přemýšlel, došel vždy ke stejnému závěru: prudkému nárazu se zabránit nedalo.

Nebo snad ano?

Fotbalový tým se na to díval jinak. Kyle s Tommym si auta všimli, až když narazilo do zábran u staveniště, kde se budovalo nové hlavní sídlo Mankinovy korporace. Clark do Paula narazil tak prudce, že skončili až úplně na druhé straně ulice. Ostatní fotbalisti si proto neuvědomovali, že Paulovi vlastně nějaké nebezpečí vůbec hrozilo. Navíc podle policie muž v hnědém chtěl zaútočit právě na staveniště Mankinovy korporace. Toho muže se na to ale zeptat nemohli. Byl v kómatu. A doktoři neočekávali, že to přežije.

Někteří kluci z týmu si mysleli, že Clark srazil Paula schválně, ze žárlivosti. Možná měli pravdu. Ne v tom, že by to Clark udělal ze žárlivosti, ale v tom, že to auto by Paula možná ani nesrazilo.

Třeba to Clark spočítal špatně.

Připadalo mu, že pokaždé když chtěl pomoci, vždycky se při tom někomu něco stalo. A Clark z toho vyšel jako ten špatný.

Najednou Clark zaslechl tichý pláč někoho, kdo nejspíš taky potřeboval pomoc, jako by se mu snad vesmír vysmíval. Byl si celkem jistý, že to pláče nějaká dívka. Avšak žádná z těch kolem něj nevypadala ani trochu rozrušeně.

Možná znuděně až k pláči, ale ne rozrušeně.

Mary Bakerová hlasitě žvýkala a tajně pod lavicí esemeskovala.

Olivia Goodmanová si okusovala nehty a toužebně zírала z okna.

Sherry Millerová kreslila jakéhosi temného jednorožce na okraj učebnice politologie.

„Clarku,“ zašeptala vedle něj Lana Langová.

Zvuk pláče Clarkovi připomněl, jak Paul tiše naříkal, když všichni čtyři sledovali, jak se záchranáři snaží za pomoci kleští vyprostit muže ze sešrotovaného auta. Kromě vykloubeného ramene si Paul při tom, jak se s Clarkem svezli po mokrém chodníku, taky pořádně sedřel kůži na paži a na obličejí.

Clark samozřejmě neměl ani škrábanec.

Ani jeho brýle, které mu při nárazu spadly, se nerozbily.

„Země volá Clarka Kenta,“ zopakovala Lana o něco hlasitěji. „Človče, co je to s tebou?“

Tentokrát se Clark na svou nejlepší kamarádku otočil. Měla na sobě tričko s nápisem BUDOUCNOST PATŘÍ ŽENÁM a na krku oválný náhrdelník s přívěskem z měsíčního kamene, který dostala od mámy k šestnáctinám. Zrzavé vlasy měla stažené do culíku, jak je ve škole nosila vždycky, a ze všech možných líčidel používala jen lesk na rty.

To mluvíš na mě? naznačil Clark pohybem rtů.

„Jsi dneska úplně mimo,“ zašeptala.

Pláč neustával. Napadlo ho, jestli to slyší i Lana. Nebo... že by to přicházelo *odjinud* než ze třídy?

Lana pokývla směrem k Paulovi. „Bude v pohodě,“ pronesla šeptem. „Kdyby nebylo tebe, už by tady nebyl.“

Clark pokrčil rameny, obrátil se zpět na paní Sovakovou a snažil se soustředit na její dlouhou přednášku. Zrovna popisovala historický vývoj migračních pracovních sil v Americe. „Využívání migračních dělníků v zemědělství začalo už na počátku sedmnáctého století,“ vysvětlovala. „Šlo o smluvní

služebníky, kteří přicházeli z Anglie. Samozřejmě nesmíme zapomínat na hrůzy otroctví, když byli do této země proti své vůli přivázeni obyvatelé afrických zemí. Ve čtyřicátých letech devatenáctého století potom začaly přes hranici do země přicházet za prací desetitisíce mexických dělníků. Právě této skupině se budeme věnovat v posledních hodinách...“

Ne že by to Clarka nezajímalo. Prostě nemohl přestat zírat na Paulovu ortézu. Neustále si ten incident, co se odehrál v centru, přehrával v hlavě a přemýšlel o muži s nožem. A teď navíc nemohl přestat myslet na ten tichý pláč, který k němu stále doléhal.

Sovaková se odmlčela a přejela třídu pohledem. „Víte, já to tady všechno nepovídám pro srandu králíkům. Bude to v závěrečném testu.“

Když na něm na okamžik spočinula pohledem, Clark se na židli narovnal.

„Určitě jste zaregistrovali ty protesty v centru,“ pokračovala. „Vidíte, že je to stále velmi aktuální. To, jak se k současné situaci postavíme, značně ovlivní budoucnost našeho města i rodinných farem...“

Clark se snažil zaměřit jen na zvuk toho pláče, ale pořád ho něco rozptylovalo. Jessica Napierová v zadní části třídy šepetem vykládala jedné kamarádce: „Ta párty u Tommyho příští víkend bude fakt něco. Budou tam všichni...“

Chodbou kolem třídy procházel student se sluchátky na uších a poslouchal starou country písničku, která byla Clarkovi matně povědomá.

Na druhé straně kampusu zrovna Kyle pronesl nějaký vtíp o tom, jak při včerejším zápase jarní ligy srazil k zemi Willieho Moora. Jeden Kylův kumpán se hlasitě uchechtl a pak někdo přibouchl dveře šatní skříňky.

Clark slyšel i malé letadlo někde nad zemí. Přesněji řečeno vrtulové letadlo poháněné jedním motorem. Poznal to podle toho, jak přední vrtule šlehala vzduchem. Letadlo přelétalo nad některým ze sousedních měst. Možná nad Noonanem...

Ne, to nebylo možné. Noonan byl sice nejbližší město, ale i tak ležel skoro padesát kilometrů daleko.

Skvělé, teď ho šálily smysly.

Promnul si uši hřbety rukou a pohlédl na Sovakovou.

Neměnil se mu jen sluch. Vypadalo to, že sílí všechny jeho schopnosti. Předevčírem pronikl pohledem skrz zeď do vedlejší třídy. Viděl, jak jedna prvačka podala jiné vzkaz a ta se potichu zasmála. Tyto nové schopnosti ho uchvacovaly a zároveň k smrti děsily.

Teď se ale soustředil jen na svůj sluch.

Někde v kampusu plakala dívka.

Tiché vzlyky zněly tak smutně a zoufale, že přehlušily všechno, co se Clarkovi honilo hlavou.

Musel zjistit, kdo to je. A proč je tak smutná.

„Clarku,“ přerušil jeho myšlenky znovu Lanin tlumený hlas.

Tentokrát Clark počkal, než začne Sovaková psát na tabuli, a teprve potom se k Laně otočil. Zjistil, že na něj pátravě hledí a velké zelené oči má starostlivě přimhouřené.

„Poslední dobou se chováš fakt divně,“ řekla. „Dokonce víc než obvykle.“

Clark pokrčil rameny a ponechal to bez odpovědi. Lana měla šestý smysl a uměla číst v lidech. Právě to z ní dělalo tak dobrou reportérku. A právě kvůli tomu se v její blízkosti Clark někdy cítil nervózní. Musel toho před ní hodně skrývat.

„Ale vážně, je všechno v pohodě? Kdyby sis potřeboval promluvit, jsem tu pro tebe.“

„Díky,“ odvětil. „Ale jsem v pohodě. Jde jen o to...“

Zvonek ohlásil konec poslední hodiny, a Clark tak mohl nechat myšlenku nedokončenou. Místo toho se na Lanu usmál a snažil se předstírat, že se nic neděje. Stejně by se jí nemohl svěřit s tím, že slyší někoho plakat na druhém konci kampusu.

Nechápala by to.

Nikdo by to nepochopil.

Když vycházeli ze třídy, Lana natáhla ruku, smetla něco Clarkovi z límce a začala mu líčit: „Poslechni si tohle. Ty levární ve sportovním oddělení nejspíš sahají hlouběji, než jsem si myslela. Našla jsem důkaz toho, že se v létě pokusili ututlat nějaký průšvih.“

„Myslíš jako v účetnictví?“ zeptal se Clark.

„Přesně tak.“ Lana zastávala ve školních novinách funkci editorky už od třetáku. Uměla klást správné otázky. A hlavně na ně vždy dokázala získat odpovědi. „Chápeš, že se něco takového děje přímo tady nám pod nosem? Na Smallvillský střední škole?“

Teď zrovna Lana pracovala na reportáži o tom, jak velká část rozpočtu školy jde na sportovní aktivity. Konkrétně na sportovní aktivity kluků. *Ještě* konkrétněji na americký fotbal.

Mezi Clarkem a jeho nejlepší kamarádkou to takhle fungovalo odjakživa. Když na něčem pracovala, hodně to spolu probírali. Lana si na Clarkovi ráda testovala, jak mu její články znějí, a Clark se rád účastnil jejího reportérského kolotoče.

„A Riceová spolupracuje?“ zajímal se Clark, přičemž měl na mysli jejich ředitelku.

„To si piš,“ Lana mu zamávala mobilem před obličejem. „Během posledních dvou hodin mi poslala tři e-maily.“

Clark se pousmál. Jen Lana dokázala dospělého v takové funkci tak znervóznit.

Na chodbách se to hemžilo studenty natěšenými na víkend. Clark s Lanou prošli kolem skupiny defenzivních lajnménů z fotbalového B týmu skandujících nějaký předtréninkový pokřik, který si Clark ještě matně vybavoval z prváku. Vyhnuli se skupině hlučných roztleskávaček mávajících pom-pomy. Po čase dokázal Clark odfiltrvat veškerý periferní hluk a zaměřit se pouze na plačící dívku.

Přemýšlel, proč asi pláče. Stalo se jí snad něco?

„Hele, Lano,“ oslovil ji Clark, když se blížili k hlavnímu vchodu, „musím si něco v rychlosti zařídit.“

„To zní trochu tajemně. O co jde?“

„Nic zvláštního. Musím se podívat, jestli jsem si nezapomněl...“

„Lano?“ Jako na zavolanou se ve dveřích kanceláře zjevila ředitelka Riceová ve svém obvyklém šedém kalhotovém kostýmku. „Mohla bys na minutku?“

Clark s Lanou si vyměnili významný pohled a Clark jí pošeptal: „Sejdeme se za deset minut u hlavního schodiště?“

Lana přikývla a otočila se k ředitelce Riceové. „Ano, paní ředitelko. Promluvíme si u vás v kanceláři?“

Clark se díval, jak ředitelka s Lanou míří ke kanceláři, a potom obrátil svou pozornost zpátky k vzlykotu. Šel za tím zvukem chodbou se šatními skřínkami prváků a pak kolem tělocvičny, kde se právě rozcvičovaly hráčky basketbalového týmu. Zvuk ho nakonec dovedl do prázdné třídy uprostřed školy. Hned tu dívku poznal.

Gloria Alvarezová.

Čtvrťáčka, kterou odjakživa obdivoval. Patřila na Smallvillské střední škole k těm několika málo studentům, kteří se přirozeně dokázali pohybovat mezi různými společenskými skupinami. Jeden den klidně obědvala v knihovně s Klubem čtenářů latinskoamerické literatury a druhý den ji Clark třeba zahlédl, jak se něčemu směje společně se skupinkou roztleskávaček tvořenou samými bílými holkami. Taky věděl, že je jednou z nejchytrějších studentek na škole a že to umí s počítači tak dobře, že dokonce i programuje.

Gloria seděla shrbená v lavici v přední řadě a otírala si slzy zmuchlaným kapesníkem. Zprvu si Clarka nevšimla, a tak jenom tak stál ve dveřích, pozoroval ji a připadal si trapně. Zjevně jí žádné nebezpečí nehrozilo. Avšak její hluboký smu-

tek působil tak mučivě, že od ní nedokázal odtrhnout pohled. Přemýšlel, jestli on sám vůbec někdy zažil nějaký takový silný pocit.

Byl toho vůbec schopen?

V určitém ohledu jí vlastně ten smutek záviděl.

Nesměle vykročil vpřed a odkašlal si. „Promiň, ale... jsi v pořádku?“

Gloria ke Clarkovi polekaně zvedla zrak. Oči měla zarudlé a po tvářích se jí koulely slzy.

„Omlouvám se,“ zamumlal Clark a uhnul pohledem. „Já jen... jenom jsem šel kolem a...“ Znovu se na ni zadíval. „Stalo se něco?“

„Stalo.“ Gloria se postavila, zarazila se a zadívala se na něj. „Ztrácejí se tu lidi,“ odsekla, „a vůbec nikoho v tomhle městě to nezajímá.“

Její slova Clarka naprosto zaskočila. „Kdo?“

Zavrtěla hlavou a protáhla se kolem něj ven ze třídy. Clark sledoval, jak se vrhla do chodby plné lidí, a připadal si zmatený.

A bezradný.

Ve Smallvillu se ztrácejí lidé?

KAPITOLA TŘETÍ

Když se ten den vrátil domů ze školy, ozývalo se nad polem, které patřilo k jejich rodinné farmě ležící jen několik kilometrů na jih od Smallvillu, hučení motoru malé helikoptéry. Clark společně se svým otcem sledoval, jak jim už poněkoli-
likáté přeletěla nad hlavou. Potřetí za posledních dvacet minut.

Clarkovi se to vůbec nezamlouvalo.

Instinkt mu odjakživa velel, že musí farmu chránit. I své stárnoucí rodiče. Čím byl starší, tím více odpovědný se cítil.

Vrtulník v těchto končinách člověk moc často nezahlédl. Většina farmářů už plodiny ze vzduchu nekropila. Nejvíc ale Clarka znepokojovalo, že helikoptéra opisovala na šedivé obloze jasný vzorec – pokaždé letěla nad Kentovic nevelkým obytným stavením, nad rybníkem, kukuřičnými poli a kurníkem

a potom klesla k velkému kráteru, který se rozprostíral u jejich staré stodoly.

Ať už v ní letěl kdokoli, něco hledal.

Jenže co?

Když se o svých obavách Clark zmínil před rodiči, přešel to jeho otec slovy: „Mně se to taky nelíbí, Clarku. Ale žádný zákon nezakazuje přelétat nad něčím pozemkem.“

Clark se tedy vrátil k druhému tématu souvisejícímu se zákony, o němž mluvili: návrh nového kontroverzního opatření, o kterém měli obyvatelé Smallvillu v dohledné době hlasovat a které by umožnilo policii kdykoli kohokoli zastavit a prohledat. V několika sousedních městech už bylo toto opatření přijato, ale Clark odmítal věřit, že by jej obyvatelé Smallvillu taky schválili. „Policie by teda mohla zastavit úplně kohokoli?“ zeptal se otce. Clark přemýšlel nad tím, co říkala Gloria o těch pohřešovaných lidech. „Kdykoli? Bez jakéhokoli důvodu?“

Jonathan Kent si otřel čelo do rukávu flanelové košile a otočil se ke Clarkovi. Poslední dobou mu přišlo, že jeho otec nějak stárne. Měl čím dál více šedivých vlasů. Čím dál větší kruhy pod očima. Všechny ty roky namáhavé práce na farmě si na něm postupně vybíraly svou daň. „Složení obyvatel se mění, chlapče. A některé komunity... Podle mě se bojí, co pro ně ty změny budou znamenat.“

„Ale vždyť je to rasistické.“

Otec na něj několik vteřin hleděl a pak řekl: „Ono je to asi trochu složitější. Ale já budu i tak hlasovat proti.“

Clark přikývl a zabořil lopatu do země. I když byl rozladěný, dával si pozor, aby nepoužil příliš velkou sílu. Už tak letos na jaře stihl rozbít několik lopat. A jeho rodiče neměli na takové mimořádné nadbytečné výdaje peníze. Opravdu ho však skličovalo, že by vůbec někdo ve Smallvillu mohl hlasovat pro přijetí opatření, které by mimo jiné policii umožnilo provádět dopravní kontroly jen na základě barvy pleti řidiče.

A co by se stalo, kdyby pasažéři auta neměli doklady? Mohla by je policie jen tak nacpat do auta a odvést je pryč?

„Bouřka je blíž, než se zdá,“ prohlásil Jonathan a znovu vzhlédl k obloze. „To není nejlepší čas na lítání.“

„Co podle tebe hledají?“

Jonathan zasadil spadlý sloupek plotu do díry, kterou Clark vykopal. „Ať už hledají cokoli, měli by se už radši vrátit do hangáru. Po tom, co se dneska stalo s tím letadlem.“

Clark ztuhl. „Co s letadlem?“

Jonathan také přestal pracovat „U Noonanu se odpoledne zřítíl malý letoun. Pilot ho příliš prudce naklonil a ztratil kontrolu nad řízením.“

Clark na otce upřel šokovaný pohled. Ten zvuk letadla, který slyšel ve třídě... byl skutečný. Tak přece jen ho smysly nešálily.

Začalo mrholit a obloha najednou vypadala ještě zlověstněji.

„Co ten pilot?“ zeptal se Clark. „Nestalo se nikomu nic?“

Jonathan zavrtěl hlavou a opět zvedl zrak k helikoptéře. „Pilotka si zlomila několik kostí. Ale co jsem slyšel, tak se z toho dostane.“

„Tati, já jsem...“ Clark zmlkl, aby si promyslel, co vlastně chce říct.

„Copak, synu?“

Clark si rychle představil, jak absurdně to bude znít, a zavrtěl hlavou.

„Mně můžeš říct úplně všechno,“ poznamenal Jonathan. „To přece víš.“

„Jde o to... že jsem dneska to letadlo slyšel.“ Clark musel mluvit hodně hlasitě, aby ho otec přes hukot helikoptéry přelétající jim nad hlavou slyšel. „Jak je to vůbec možné?“

Jonathan na Clarka upřel zrak. „Slyšel jsi ho až v Noonanu? Ze školy?“

Clark přikývl. Nikdy se nepokoušel své schopnosti před rodiči skrývat – nešlo by to, ani kdyby chtěl. Projevovaly se u něj už od dětství. Jednou v létě, když mu bylo osm, se s jejich nejbližším sousedem, panem Petermanem, na jejich poli převrátil traktor. Clark si zrovna hrál na vedlejším poli, když vtom uslyšel křik o pomoc. Přiběhl ke místu neštěstí, a aniž by ho napadlo, zda je to vůbec možné, pultunový stroj centimetr po centimetru nadzvedával, všechny svaly v těle napnuté, než se mohl uvězněný soused zpod stroje vyplazit, načež okamžitě omdlel. Clark ho později snadno přesvědčil, že vylezl sám a on ho tam jen našel.

Jindy se zase náhodou dotkl elektrického ohradníku u jejich ohrady s býky. Kolem se rozlétly jiskry. Ve vzduchu to zapraskalo. Kůži mu projel třes a v dlani pocítil teplo, ale bolest se nedostavila. Vlastně ani pořádně nevěděl, co to bolest je.

Teoreticky chápal, co to je. Viděl, jak otec zkřivil obličej a jak si protřepal ruku, když se praštil kladivem do palce. Taky nikdy nezapomene na to, jak se Miles Loften svíjel bolestí na dvacetimetrové lajně poté, co mu Clark nechtěně zlomil několik žeber. Clark však bolest vnímal jinak. Spíš jako takovou drobnou nepříjemnost. Což rozhodně nebylo normální.

Šlo o to, že Clarkovi rodiče už dávno věděli, že je zvláštní. Viděli, jak se jako dítě snažil na farmě zvednout všechno, co nebylo přibité. Viděli, jak běhá rychlostí světla. Ale tyhle nové schopnosti byly jiné. Působily až... nadpřirozeně.

Otec Clarka pozoroval s kamenným výrazem.

Děšť sílil a helikoptéra nad nimi proletěla obloukem kolem temného mraku a potom se obrátila a chystala se na další kolečko. Clark čekal, že otec zavelí, že se půjdou schovat. Ale Jonathan nic neříkal. Nejspíš považoval rozhovor za příliš důležitý, než aby ho mohli utnout.

„Víš,“ prohlásil po chvíli Jonathan, „nevím, *jak* je to možné, ale...“

Hukot vrtule helikoptéry přehlušilo hlasité zahřmění. Následovalo nečekané ticho, a oba proto vzhledli k obloze. Helikoptéry nepřestanou jen tak z ničeho nic dělat hluk. Clark si vzpomněl na to letadlo v Noonanu.

Oba vrtulník spatřili v témže okamžiku.

Řítíl se k zemi poblíž staré stodoly.

Nepřirozeně se točil v jakési spirále smrti.

Clark odolával nutkání zasáhnout. Po incidentu s Paulem a tím autem se zařekl, že nebude strkat nos do ničeho, do čeho

mu nic není. Jenom by všechno ještě zhoršil. Trhl sebou, jak mu instinktivní vlna energie vystřelila tělem tak prudce, že nechtěně přelomil lopatu.

Helikoptéru už dělilo od ztroskotání na Kentovic poli jen několik vteřin, když Clark odhodil kusy lopaty a vystartoval.

„Clarku!“ volal za ním otec. „Počkej!“

Clark se rozběhl přes pole a ostře vnímal vše kolem sebe: baňaté kapky deště zavěšené na obloze jako slzy, ohlušující ticho obklopující jeho tělo, dech který se mu zastavil v plicích. Ve chvílích, kdy nad ním převzaly kontrolu jeho schopnosti a myšlenky ustoupily, připadala mu Země menší a křehčí, jako by přírodní zákony najednou přestaly platit. Clark však věděl, že je to jen iluze. Gravitace by vrtulník stejně stáhla k zemi. Srážka se zemí by byla katastrofální. Posádka helikoptéry by zahynula.

To *on* se nějak pravidlům vymykal.

Dokáže to ale včas?

Zoufale skočil, aby to stihl ještě před dopadem, zachytil přistávací ližiny zlomek vteřiny před tím, než se dotkly země. Sevřel silnou ocel rukama a zapřel se nohama. Pod ohromnou vahou padajícího vrtulníku se však Clarkovi podlamovala kolena, když se pokoušel ji absorbovat do zad a ramenou. Jeho svaly protestovaly, krk měl tak napnutý, že se bradou téměř dotýkal hrudi.

Ohromný stroj sebou škubal a kroutil se v jeho sevření, udržet ho vyžadovalo veškerou jeho sílu a musel zakleknout do hlíny. Vrtulník se z Clarkova sevření vymanil, s hlučnou rá-

nou dopadl na bok, vrtule se s mokrým žuchnutím zabořily do bahna a všude kolem se rozlétly střepiny.

Helikoptéra se zastavila jen kousek od staré stodoly, u okraje kráteru, který odjakživa tuhle část Kentovic farmy ohraničoval. Clark šokovaně hleděl na otřískanou spodní stranu vrtulníku a sledoval, jak z vraku stoupá kouř a pára.

„Haló!“ zakřičel, sebral ze země své brýle a opět si je nasadil. „Potřebujete pomoci?“

Nikdo neodpovídal.

Hlavou mu projela myšlenka, že opět zklamal, ale za pár vteřin kouř zeslábl a Clark spatřil, jak někdo napůl visí z rozbitého zadního okna.

Přiběhl blíž a vytáhl bezvládné tělo z vraku. Stihl to právě včas, protože zbytek okna vzápětí vypadl z rámu a roztránil se o bok vrtulníku. Clark držel mladého muže v náručí a prohlížel si ho. Poznával ho ze školy. Nějaký Bryan. Muselo ho to vyhodit z kokpitu, když se lopatky vrtule zarazily do země. Hlavou prorazil okno.

Bryan měl zavřené oči a jeho bledé paže mu povadle visely podél těla.

„Clarku!“ volal na něj z dálky otec. „Není ti nic?“

Bryan se dlouho nehýbal a v Clarkovi sílil pocit nevolnosti. Nakonec ale Bryan slabě zasténal a poslepu natáhl ruku ke šrámu na čele.

Clark vydechl úlevou a položil ho na zem.

Bryan zahýbal rukama a nohama, jako by se chtěl přesvědčit, že je pořád naživu.

Clark zkoumal jeho tmavé rozčuchané vlasy, zapadlé oči a shrbená ramena. Bryan byl hubený jako sloupky plotu, které s otcem spravovali. V očích mu ale žhnula jiskra. Vtom si Clark vzpomněl, co je Bryan zač. Byl ve škole nový, přestoupil tam těsně před koncem roku.

„Co... se stalo?“ vypravil ze sebe Bryan.

„Stala se nehoda.“ Clark ukázal k místu, kde ležela helikoptéra. „Měli jste štěstí, že jste přistáli tady. V tom bahně.“

Bryan se vyhrabal na nohy. „Corey!“ vykřikl a hnal se k otlučenému kokpitu.

Z vraku teď opatrně vylézali další dva lidé. Oba měli pár šrámů a oděrek, ale jako zázrakem zřejmě nikdo nebyl vážně zraněný. Jeden z nich byl muž ve středních letech s pleší a úzkými brýlemi, které byly trochu ohnuté, a v pravé ruce držel mobil. Stál v bahně a neklidnýma očima těkal mezi helikoptérou a Clarkem.

Druhý pasažér nebyl o moc starší než Bryan. Byl ale vyšší. A svalnatější. Vypadali jako bratři.

„Díky bohu, že jsi v pořádku, Corey,“ vydechl Bryan.

Corey napochodoval k Bryanovi a našťavaně mu zabodl prst do hrudi. „Na co sis to tam hrál? Mohl jsi nás zabít!“

„Jenom jsem to stočil zpátky, jak jsi...“

„V tomhle přece máš být dobrý, Bryane! Ale i jako pilot jsi úplně nemožný. Ježiši, nedivím se, že si o tobě rodiče myslí, že jsi úplně k ničemu!“

Clark sledoval, jak se Bryan beze slova odvrátil.

V tu chvíli přiběhl Jonathan. Těžce oddechoval, jak spěchal